ఎ లవ్ స్టోరీ

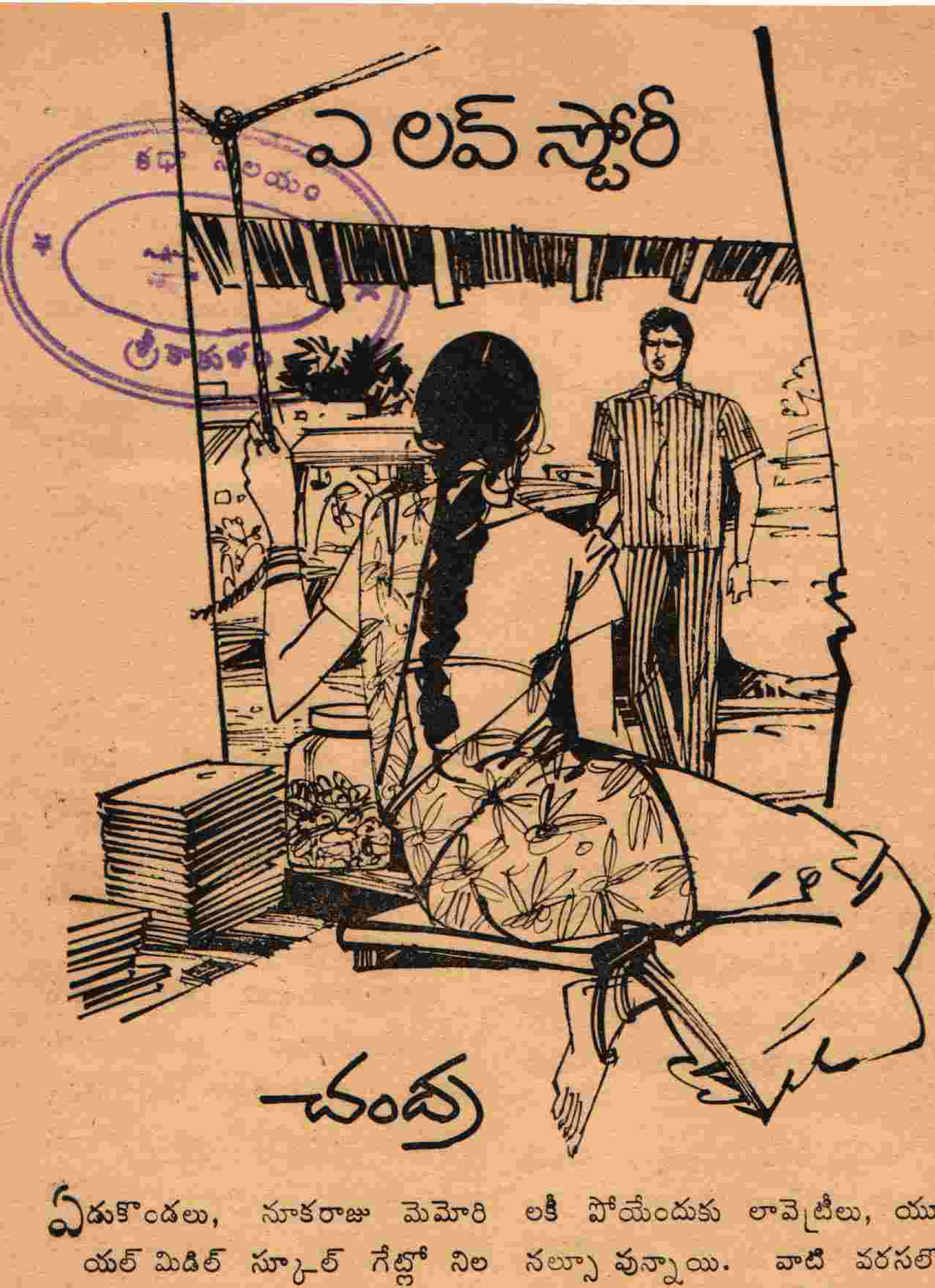

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

—చంద్ర

ఏడుకొండలు, నూకరాజు మెమోరియల్ మిడిల్ స్కూల్ గేట్లో నిలబడ్డాడు. అతని వెనకాల దాదాపు ఒక ఎకరందాకా కొలతకు వొచ్చే ఖాళీస్థలం వుంది. అందులో తూర్పునుంచి పడమరకి సాగదీసినట్టువున్న బిల్డింగు వుంది. బిల్డింగ్ వెనకాతల మనకు కనిపించకపోయినా పిల్లలు దొడ్లోకీ, మూత్రాలకీ పోయేందుకు లావెట్రీలు, యూరినల్సూ వున్నాయి. వాటి వరసలోనే రెండు మూడు అలనేరేడు చెట్లూ, ఇప్పుడో అప్పుడో పడిపోయేందుకు సిద్ధంగా వున్న ఓ మామిడిచెట్టూ వున్నవి.

ఏడుకొండలు కూడా, ఎర్రటి ఎండాకాలంలో తారోడ్డుమీద పరి

గెడుతూ అదివరకే చాలాసార్లు పంచ రయిపోయిన సైకిలు ట్యూబులా గున్నాడు.

అతని చూపంతా స్కూలుగేటుకు ఎదంవేపువున్న నాగమణి కొట్టు మీదుంది.

ఆ టౌన్లోకెల్లా పెద్దదయిన హోటెల్లోకి వెడితే ఒక రాత్రికి రెండు వందలన్నా గిట్టే యవ్వనం, అందం- నాగమణిది !

వయసు పదహారేళ్ళు !

సంసారం – రిక్షాతొక్కుతూ ఆరుగురిని కన్న తండ్రి ప్రస్తుతం పెద్ద జబ్బుతో మంచంమీద తీసుకు తీసుకు బతుకుతున్నాడు.

తల్లి ఆరుగురిని కని, ఏడోవాణ్ణి కనలేక పసిగుడ్డుని కడుపులోనే వుంచుకుని పోయింది. ఆమె పోయి ఏడాద్దాటుతోంది.

ఆరుగుర్లోనూ గుడ్డల అవసరం వున్నది ఒక్క నాగమణికే. తరువాతి ఐదుగురూ మగపీనుగులు. వాళ్ళకి సిగ్గుదాచుకుందికీ, ఊపిరి పీల్చుకుందికీ, రెండుపూటలు లేకపోతే ఒకపూటయినా తిండి పెట్టేదీ నాగమణే !

అందువల్లే నాగమణంటే తమ్ముళ్లకీ, తండ్రికీ పెద్ద భయం.

తల్లి బతికున్నంతవరకూ నాగమణి పదిమంది యిళ్ళల్లో పాచిపనిచేసి యింటికి తోడుంది. తల్లి పోయేక దాచుకున్న డబ్బెట్టి కొట్టెట్టింది. నాగమణి కొట్టుపెట్టినప్పుడే నూకరాజు మెమోరియల్ స్కూలు కట్టడం ప్రారంభమయ్యింది.

యిప్పుడు నాగమణి వ్యాపారం హాయిగా సాగుతోంది.

పిల్లలు రావడం, పోవడం గమనిస్తున్నాడు ఏడుకొండలు.

ప్రతిక్షణం నవ్వుతూ, నవ్విస్తూ- పిల్లల్ని తెగ ఆకర్షిస్తోంది నాగమణి.

ఆమె కొట్లో పిల్లలకి కావలసిన తినుబండారాలన్నీ వున్నాయి.

కొన్ని గాజు జాడీల్లోనూ, కొన్ని పళ్లెల్లో, కొన్ని డబ్బాల్లోనూ !

ఏడుకొండలు ఆ కొట్లో ప్రతి వస్తువును తినేసేట్టు చూస్తున్నాడు.

ఏడుకొండలు ఉన్నట్టుండి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

నాగమణి కొట్లో బలపాలూ, పెన్సిళ్ళూ కూడా వున్నాయి.

ఏడుకొండలు కోపం కొండంతయ్యింది.

'నంజె ! ఇంకెంత సేపులే ఈ నవ్వులూ పువ్వులూ !' అనుకున్నాడు.

నెమ్మదిగా జేబు తడుముకున్నాడు. అనుకోకుండా మీసం మెలేసేడు.

నాగమణి కొట్టుకేసి కదలబోయి ఆగిపోయేడు.

'యిప్పుడెందుకూ – స్కూలొదిలేస్తే కాస్త నెమ్మది. ఏ గొడవా

వుండదు,' అనుకున్నాడు. మళ్ళీ గేట్లో కొచ్చి నుంచుండిపోయేడు. చుట్టూతా చూసేడు.

ఆ వీధి చిన్న సందులాంటిది. వీధికి రెండువేపులా కొట్లే - చిన్నవీ పెద్దవీ. రేకుల్తో చేసినవీ, డబ్బా లాంటివీ.

ఎడంవేపు కొట్లనానుకుని వెనకాల పెద్దగోడ. గోడకవతలివేపు ఆ టౌను బస్స్టాండు. బస్స్టాండులో యిరవయి నాలుగ్గంటలూ రద్దీయే. బస్స్టాండుకీ, ఆ వీధికీ దారిలేదు. ముందు కెళ్ళి సెంట ర్నించి వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళాల్సిందే. అందుకనే కాబోలు ఇక్కడ స్కూలు కట్టేందుకు మునిసిపాలిటీ వాళ్ళు పర్మిష నిచ్చేరు.

ఈ వీధిలో వ్యాపారం ఎక్కువగా కూలిజనాలకి సంబంధించినది కావటం వల్లే 'చిన్నబజారు' అన్న పేరొచ్చింది.

ఏడుకొండలు యిదివరకు సెంటర్లో ఒక పెద్ద జనరల్ స్టోర్లో పనిచేసే వాడు. తన పన్నెండేళ్ళ వయసునించీ అక్కడ ఒళ్లు వొంచి పనిచేసేడే తప్ప మరోరకంగా ప్రవర్తించలేదు. చిన్న విషయంమీద యజమానితో మొన్న గొడవపడ్డాడు.

యజమానికీ, పనివాడికీ స్నేహమే వుండాలిగానీ, యిద్దరిమధ్యా ఏ డిఫ రెన్సు వచ్చినా పనిచేసేవాడికి క్షేమం కాదని పాతికేళ్ళ ఏడుకొండలు తెలుసు కున్నాడు. అందుకనే అక్కడ ఉద్యోగం యింకా వదలకుండానే సొంతంగా ఏదేనా చిన్న వ్యాపారం పెట్టుకుందామనే ఆలోచన వచ్చి వెంటనే అప్పల్రాజు గారిని కలిసేడు

కారు దిగి నేరుగా వరండాలో వున్న కుర్చీలో పదిలంగా కూచుని ఇందాక గేటుదగ్గర తనకి నమస్కారం పెట్టిన వాడిని, ఏడుకొండల్ని లోపలికి పంపిం చమని నౌకరుకు ఆజ్ఞ జారీచేసేడు అప్పల్రాజుగారు.

చుట్ట వెలిగించుకుంటూ ఎదురుగా మెట్లకింద నుంచున్న ఏడుకొండల్ని నిశితంగా పరీక్షగా చూసేడు.

ఏడుకొండలు భక్తితో మళ్ళీ నమస్కారం చేసేడు.

అప్పల్రాజుగారు అంత మంచితనం తోనూ ఆ నమస్కారాన్నందుకుని గొంతు సవరించుకుని–"ఏమిటీ పనీ?" అన్నారు.

ఆయనకి బాగా తెలుసు తన కొడుకూ, కూతురూ, పెళ్ళాం తప్ప బంధువుల్తో సహా ప్రతివాడూ ఏదో సహాయంకోసం తప్ప మరొకందుకు రారని.

"నా పేరు ఏడుకొండలండీ!"

అప్పల్రాజుగారు మాట్లాడలేదు.

"మీ సాయంకోసం వచ్చానండీ!"

అది తెలుసు. పనేమిటీ అన్నట్టుగా "ఊఁ" అన్నారు అప్పల్రాజుగారు.

''మీ స్కూలుదగ్గర కొత్తగా చిన్నకొట్టు...'' ఏడుకొండలు మాట పూర్తవకుండానే అప్పల్రాజుగారి కళ్లకి నాగమణి కనిపించింది.

'దాన్నెలాగూ రప్పించుకోవాలి' అని మనసులో అనుకున్నారు.

అది నిప్పులాంటిదని విన్నారాయన.

'దాన్నెలాగునైనా లొంగదీసుకోవాలి ... లొంగదీసుకోవాలి ... ' అప్పల్రాజుగారు పదే పదే అనుకుంటూంటే—

''ఆ స్థలం నా కిప్పిస్తే మీకు రుణపడి వుంటాను.'' ఏడుకొండలు చేతులు కట్టుకుని విన్నవించుకున్నాడు.

'దాన్నెలాగునైనా లొంగదీసుకోవాలి.'

''ముగ్గురు చిన్నచిన్న ఆడపిల్లలు ... చెల్లెళ్ల ... ముసలితండ్రీ తల్లీ ... అందర్నీ నేనే సాకాలి. మీరు దయతలచి ఆ స్థలం నా కిప్పిస్తే మీ మేలు జన్మజన్మలకీ మర్చిపోనండీ !''

''దాన్నెలాగునైనా లొంగదీసుకోవాలి.''

''మునిసిపలాఫీసులో ఆరా దీసానండీ ... అందరూ మీ మాటే అన్నారండీ ! ఆఫీసరుగారికి మీ మాటంటే వేదవాక్కన్నారు ... మీరు దయతలచి ఆ స్థలం నా కిప్పిస్తే...''

'దాన్నెలాగునైనా...ఓ రాత్రికి...'

''పేదవాణ్ణి ! ఈ ఊరికీ, మాలాటోళ్ళకీ ధరమరాజులాంటివారుమీరు ! కనికరించి ఆ స్థలం నా కిప్పిస్తే...''

అప్పల్రాజుగారి బుర్ర వేడెక్కిపోయింది.

''అయితే'' అన్నారు.

''మీరు దయతలచి ఆ స్థలం ఇప్పిస్తే ..'' అన్నాడు ఏడుకొండలు నీళ్ల నములుతూ.

''ఏ స్థలం ?'' అన్నారు అప్పల్రాజుగారు.

ఏడుకొండలు కంగారుపడ్డాడు.

''స్కూలు గోడ మూలది. అక్కడో ఆడకూతురు కూచుంటుంది ... '' అన్నాడు భయం భయంగా ఏడుకొండలు.

''అయితే'' అన్నారు అప్పల్రాజుగారు.

''ఆ స్థలం నా కిప్పిస్తే ... అక్కడ పిల్లలకి...నేను...ఓ కొట్టు...''

అప్పల్రాజుగారు వెంటనే ''ఏం కొట్టు ?'' అనడిగేరు.

''పుస్తకాలు ... చాక్లెట్లూ ... పెన్సిల్లూ... పుస్తకాలు ... బిస్కట్లూ ...పుస్తకాలు... జంతికలూ ... పుస్తకాలు ... పెన్సిళ్లూ...'' ఏడుకొండలకి చెమటపట్టింది.

''అదీ అవే అమ్ముతోంది కదయ్యా!'' అన్నారు అప్పల్రాజుగారు విసుగ్గా.

''చిత్తం! నాది పెద్ద కుటుంబం. నా సంపాదనే దిక్కండీ మా యింటికి. మీరు దయతలిస్తే నెలకింత ... ఎంతో

కొంత ... మీకు యిచ్చుకుంటాను. జన్మాంతం మీకు రుణపడి వుంటాను."

అప్పలరాజుగారికి మళ్ళీ నాగమణి గుర్తుకొచ్చింది. 'నంజకి ఫారిన్ చీరొకటి కట్టి హైదరాబాద్‌లో పెడితే ఏడాదికో లక్ష సంపాదిస్తుంది,' అనుకున్నారాయన.

తన స్కూలుదగ్గర అది కొట్టుపెట్టి తనకి ఏమీ రుణపడనందుకు కోపంగా వుంది ఆయనకి.

ఏడుకొండలుకేసి తీక్షణంగా చూసారాయన.

"మీరు కనికరించకపోతే నాకు చావే దిక్కండీ! ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకు వచ్చాను." ఏడుకొండలు ఏడిచినంత పనిచేశాడు. నటించాడు.

అప్పలరాజుగారు చుట్ట పూర్తిగా తాగి మెట్లపక్కకి విసిరేసి, లేచి లోపలికి వెళ్ళాడు.

ఏడుకొండలికి ఏడుకొండలు ఎక్కినంత ఆయాసంగా వుంది. తీరా ఎక్కాక దేవుడి దర్శనం డౌటులో వున్నట్టుగా అప్పలరాజుగారి దయ కలుగుతుందో లేదోనని భయంగా వుంది.

ఐదారు నిమిషాల తర్వాత చేతిలో పెన్నూ, కాగితంతో వచ్చారుఅప్పలరాజుగారు.

ఏడుకొండలు మొహం వెలిగింది.

"మీ మేలు జన్మజన్మలకీ మరవనండీ," అన్నాడు మొహాన వున్న చెమట తుడుచుకుంటూ.

"ఆఫీసరుగారికి ఉత్తరం యిస్తాను. గాని నువు ముందు దాన్నడుగు. ఖాళీ చేస్తుందో లేదో — పాపం! అదీ దిక్కులేందే గదా! ముందుగా చెప్పి చూడు!" అంటూ ఉత్తరం రాయటం మొదలెట్టి. ఆగి ఎందుకయినా మంచిదని, "అవునూ- నీ పేరేమిటన్నావ్?" అన్నారు.

"ఏడుకొండలండీ!"

"ముందుగా వెళ్ళి దాంతో చెప్పు. అదేమయినా గొడవపెడితే దాంతో నన్ను కలవమని చెప్పు," అన్నారు.

"చిత్తం" అని అప్పలరాజుగారు రాసిచ్చిన ఉత్తరం ముక్క తీసుకుని నమస్కారాలమీద నమస్కారాలు చెబుతూ గేటు దాటేడు ఏడుకొండలు.

ఏడుకొండలు జేబు తడుము కున్నాడు. జేబులో అప్పలరాజుగారు రాసిచ్చిన ఉత్తరం పెరపెరలాడింది.

టింగు టంగు టింగు టంగుమని స్కూలు వొదిలేరు.

బిలబిలమంటూ పిల్లలు గేటుదాటేరు.

అయిదారు నిమిషాలవరకూ నాగమణి కొట్టుముందర పిల్లలు గుంపులు గుంపులుగా జేరి నాగమణి వ్యాపారానికి ఉత్సాహాన్నీ, ఊపిరినీ పోసేరు.

ఏడుకొండలు ఆలోచిస్తూ కూచున్నాడు.

"రేపట్నుంచీ అది నా వ్యాపారం!" అనుకున్నాడు.

"నంజె, మొహం ఎలా వెలిగిపోతోందో చూడు," అనుకున్నాడు.

వెంటనే కసిగా నవ్వుకున్నాడు.

"దీని మొహం రేపు చూడాలి... ఆ కొట్లో నేను కూచుంటే దాని మొహం చూడాలి !" అనీ అనుకున్నాడు.

చూస్తుండగానే పిల్లలు పల్చబడ్డారు. వీధిలో మిగతా కొట్లముందర పనుల నుంచి వచ్చిన కూలీజనం కుప్పలు తెప్పలుగా, హడావిడిగా జేరుతున్నారు. ఆ జనం తాలూకు పసిపిల్లలు కూడా నాగమణి కొట్టుదగ్గరికి వచ్చి పోతూ వున్నారు.

ఏడుకొండలు కసిగా వున్నాడు.

'నంజ ! నంజ !! నంజ !!' అను కున్నాడు.

వెంటనే నాగమణి కొట్టుకేసి కదిలాడు.

అప్పటికి నాగమణి కొట్లో కిరస నాయిలు దీపం వెలిగిస్తోంది.

కోపంగా వున్న ఏడుకొండలు విషయం ఎలా మొదలుపెట్టాలో తెలీక క్షణం తటపటాయించాడు.

దీపం వెలిగించి కొట్టుముందర నుంచున్న ఏడుకొండల్ని చూసి "ఏటీ బాబూ ?" అంది నాగమణి.

'ఏ్రటా నంజకొడక!' అన్నట్టుంది ఏడుకొండలికి.

"నీ కొట్టు ఎత్తెయ్యాలి" అన్నాడు ఏడుకొండలు.

ఆ దీపం వెలుగులో ఒకవేపునుంచే పడుతున్న వెలుగులో నాగమణి దెయ్యంలా కన్పిస్తోంది ఏడుకొండలికి.

నాగమణి మొదట ఆశ్చర్య పోయింది. తరువాత వెంటనే తేరుకుని "ఏమిటీ ?" – అంది.

"నీ కొట్టు మూయాలి ! ఈ స్థలం నా కొచ్చింది," అన్నాడు ఏడు కొండలు.

నాగమణికి విషయం అర్థంకాలేదు. ఆమెకి వెంటనే తన తమ్ముళ్ళు, తండ్రీ గుర్తుకొచ్చారు.

కోపం వచ్చింది. ఉక్రోషం వచ్చింది.

"ఏం ? ఎందుకూ ?? – నేనిక్కడ ఏడాదిగా వున్నాను. ఈ స్థలం నీ కెట్లా వచ్చిందీ ?" అంది.

ఎట్లా వచ్చిందో చెప్పబోయి ఆగి పోయాడు. చెప్పాల్సిన అవసరం కన్పించలేదు ఏడుకొండలికి.

క్షణం ఆలోచించాడు.

కోపం తగ్గింది.

"ఇదిగో – ఈ స్థలం నా కొచ్చిన మాట నిజం ! మునిసిపాలిటీవాళ్ళు వచ్చి రూల్సు ప్రకారం నీ కొట్టు ఊడ్చేయకముందే చెప్పాను. తరువాత నీ యిష్టం," అన్నాడు ఏడుకొండలు.

నాగమణికి కోపం వచ్చింది.

తన బ్రతుక్కి కావలసిన అవసరం విజృంభించింది. మనిషి వణికిపోయింది.

"నీ తాత రానీ. నే నీ కొట్టు వదలను. ఎవడొస్తాడో రానీ," అని అంది.

"మాట జారకు. విషయం చెప్పాను తర్వాత నీ యిష్టం." అన్నాడు, ఏం అనాలో తెలీక.

అతన్లో ముందులా కోపంలేదు. ఆవేశం లేదు. మనిషి కంగారుగా వున్నాడు.

నాగమణి యిప్పు డతనికి కరిచే పిల్లిలా వుంది.

ఏడుకొండలికి చెమట పట్టడం మొదలయ్యింది.

"మాట జారేదేమిటి నీ బొంద రమ్మను నంజకొడుకుల్ని, ఎవర్ని ఎవరు ఏం పీకుతారో. ఎవ్వడ్రా వాడు. ఓ ఆడకూతురు పొట్టమీద తన్ని మరోడికి కూడెట్టే మగాడు. రమ్మనాన్ని. నా దగ్గరకు రమ్మను. ఆడలంజనాగు ఎదరికి రాక నిన్ను పంపాడూ? గాజులు తొడుక్కో మనాన్ని..." నాగమణి ఆగకుండా తిడుతుంటే ఏడుకొండలికి తంతున్నట్టుంది. అటూ యిటూ చూశాడు. అప్పటికే విషయం తెలిసి చుట్టూతా జనం పోగయ్యారు.

నాగమణి ఆగలేదు మధ్య మధ్య ఏడుస్తూ యింకా యింకా తిడుతోంది. ఏడుకొండలికి అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోదామని వుంది. కాని చుట్టూతా తనని "ఏమిటి విషయ"మని నిలేస్తూ సముద్రంలాగు జనం.

ఏడుకొండలికి ఏమీ పాలుపోలేదు. జేబు తడుముకున్నాడు. జేబులో కాగితం యిప్పుడు కేరు కేరు మన్నట్టుంది.

నాగమణి కొట్టుకి ఎదురుగానూ ప్రక్కనూ వున్న కొట్లవాళ్ళు ఊరుకోరని ఏడుకొండలికి అర్థమయింది.

మళ్ళీ జేబు తడుముకున్నాడు.

జేబులో కాగితం ఊపిరాడక చస్తున్నట్టే పెరపెరమన్నది.

* * *

ఆ రోజు తర్వాత రెండ్రోజులగ్గానీ నాగమణి కొట్టు తెరవలేదు.

మర్నాడు కొట్టు తెరవనందుకు నానా రకాలుగా ఊహించిన మిగతా కొట్లవాళ్ళలో ఒకడు దగ్గరగా వచ్చి, "ఏందే నాగమణీ ఏంటీ గొడవా?" అన్నాడు.

"ఏమీలేదు," అంది.

"ఆ లంజికొడు కెవడూ - మొన్న నీ కొట్టు మూయిస్తా నన్నాడు గదా? ఏమన్నా గొడవయిందా? మాతో చెబితే సాయానికి వొచ్చేవాళ్ళంగదా?" అన్నాడు.

నాగమణి చిన్నగా నవ్వింది. నవ్వి, "ఆడు యింకోచోట కొట్టు తెరుస్తాడ్లే. యిప్పుడు నాకు రెండు కొట్లు!" అంది.

అడిగినవాడు ముందు తెల్లబోయి తేరుకుని అప్పుడు గమనించేడు.

నాగమణి కాళ్ళకి పసుపు వుంది. మట్టెలు వున్నయి.

ఆశ్చర్యంగా నాగమణికేసి చూసేడు.

నాగమణి, మెడలో వేలాడుతున్న పసుపుతాడుని జాకెట్లోకి భద్రంగా తోసుకుంది.

కథా నిలయం